

bun, dar dacă nu pot să și joace, eu nu pot face nimic. Pentru acest spectacol este nevoie de mult mai mult, trebuie să și joci un anumit rol. Deci este nevoie de o dublă pregătire.

M.T.: *Am văzut că la începutul spectacolului, unul dintre personaje vine din rândul publicului.*

J.A.: La început ne-am gândit să facem o scamatorie în care să folosim pe cineva din public; să-l facem să dispară, apoi să se întoarcă, iar eu să îi iau locul, dar era prea complicat, așa că am renunțat. Motivul pentru care introducem astfel de momente este acela de a aduce publicul mai aproape de poveste. Atunci când cobor de pe scenă, sunt unul dintre spectatori; prin intermediul meu, ei pășesc în poveste. Este tot un truc prin care le captezi atenția. Asta înseamnă că totul li s-ar putea întâmpla și lor.

M.T.: *Câți actori fac parte din trupă?*

J.A.: Acum încerc să formez o trupă. Am patru actori cu care lucrez constant și vreau să continuăm împreună. Îmi doresc să lucrez cu mai mulți oameni, dar îmi place ca o parte dintre ei să fie aceeași. Îmi place să construiesc împreună cu cei cu care interacționez bine.

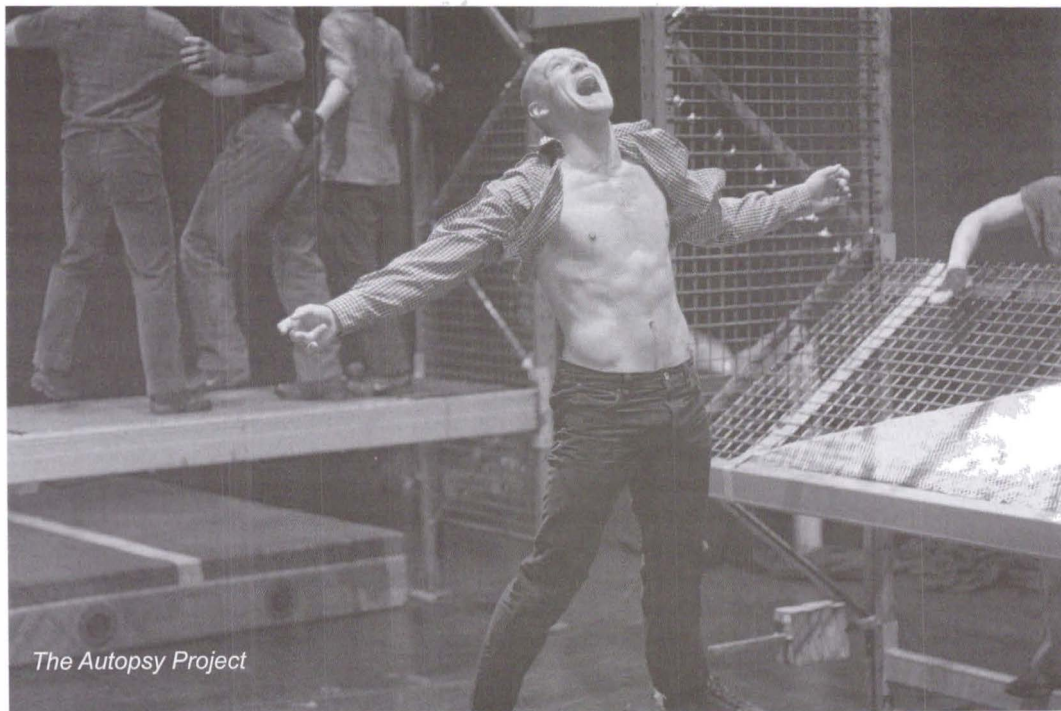
A consemnat *Monica TARĂU*

André GINGRAS:

„Eu văd dansul ca pe un vis”

În cadrul Săptămânii Culturii Olandeze de la Teatrul Odeon, a fost prezentat și spectacolul *The Autopsy Project* de André Gingras. Modelată după structura unei autopsii, noua creație a coregrafului care trăiește acum în Olanda încearcă să arate publicului cât de seducătoare poate fi cunoașterea pură, puterea și tehnologia, într-o societate dominată de ideea progresului științific. Coregraful André Gingras s-a născut în Canada și a studiat la Toronto, Montréal și New York. După ce a studiat în Canada teatrul, literatura engleză și dansul contemporan, a primit Premiul Consiliului Canadian pentru Artă, ceea ce i-a permis continuarea studiilor de dans la New York. În 1999, André Gingras a început să facă coregrafie în Olanda. Prima sa creație, producția Korzo-CYP 17, a fost premiată în anul 2000 la Festivalul de Dans CaDance, același spectacol primind în 2001 Encouragement Prize, distincție acordată de Fondul de Artă din Amsterdam. Au urmat participări la renumite festivaluri precum Rencontres Chorégraphiques de Seine-Saint Denis (Bagnole), Romaeuropa Festival, Munich Dance 2002 și Bienala de la Veneția 2003. După numeroase turnee și invitații la festivaluri și teatre din Europa, India, Australia și America de Nord, André Gingras a venit la București cu noua sa creație, producția Korzo-*The Autopsy Project*, spectacol care a avut premiera pe 1 noiembrie 2007 la Festivalul de Dans Olandez din Haga, în Olanda. Înaintea reprezentației de pe scena Teatrului Odeon, André Gingras ne-a acordat un scurt interviu.

André Gingras: Am locuit la New York timp de cinci ani. Am început să lucrez acolo cu tineri coregrafi, după care am intrat într-o companie unde am lucrat cu un coregraf foarte cunoscut, pe nume Doris Humphrey, și am dansat sub îndrumarea lui peste tot în lume. Apoi, am venit în Europa și am început să lucrez cu Robert Wilson. Am făcut parte din echipa lui și am călătorit împreună cu ea. Acest lucru mi-a influențat poate cel mai mult cariera, m-a influențat pe mine ca artist. Am lucrat

The Autopsy Project

cu el timp de zece ani. Acum relația noastră s-a schimbat, s-a transformat. Eu nu mai dansez atât de mult, ci fac coregrafie.

Monica Tarău: *Sesizezi diferențe mari între Statele Unite și Europa în domeniul dansului?*

A.G.: Da, cred că Europa este mult mai avansată, mai sofisticată în ceea ce privește arta spectacolului. În arta vizuală însă, cred că America a făcut o serie de pași foarte interesanți în avans. A apărut acolo o relație substanțială între postmodernism, media, cultură și civilizație... În ceea ce privește arta spectacolului, în Europa se merge mult pe experiment, formele de artă se întrepătrund, se distrug barierele. În domeniul dansului, Europa a evoluat foarte repede în ultimii douăzeci de ani.

M.T.: *Ești dansator și coregraf, cum îmbini latura tehnică cu cea de dansator?*

A.G.: Trebuie să spun că nu am mai dansat în ultimul an și jumătate. Cred că este mai bine așa. Încerc să transmit acum ceea ce am învățat ca dansator. Aceasta este – să spunem – aventura mea.

M.T.: *Cum vezi dansul, ca pe o formă de a visa ori ca pe un mod de a percepe realitatea?*

A.G.: Îți voi da un răspuns, dar cei care privesc din exterior o pot face din multe puncte de vedere. Eu văd dansul ca pe un fel de vis, sau ca document asociat lui, însă mărturisesc faptul că sunt foarte influențat de realitate, de viața noastră cotidiană, de polemica noastră zilnică, de ceea ce trăim acum. Cred în arta contemporană cu numeroase fațete. Dansul trebuie să aibă legătură cu contemporaneitatea. Trebuie să aibă legătură cu societatea în care trăim. De aceea,

temele abordate de mine sunt de obicei în strânsă legătură cu ceea ce noi experimentăm acum ca societate.

M.T.: *Știu că ai studiat teatrul și literatura engleză. Te ajută ele în ceea ce faci acum?*

A.G.: Bineînțeles. Teatrul este o artă a spectacolului. Cred că este cea mai „sălbatică” formă de artă, pentru că se bazează pe timp și pe spațiu. Este o formă de artă foarte delicată. Ceea ce cunosc eu în acest domeniu, modul meu de a înțelege teatrul m-a ajutat să creez spectacole de dans. În ceea ce privește literatura engleză, pot spune că sunt un cititor înrăit. Citesc foarte mult, așa că de cele mai multe ori, spectacolele mele au ca punct de plecare texte literare sau filosofice.

M.T.: *Publicul este și el implicat în spectacolele tale?*

A.G.: Nu ne place ideea publicului pasiv, însă nici nu trecem în extrema cealaltă, a participării intense a publicului. Dar creăm foarte des spectacole în care distrugem bariera dintre public și dansator. De exemplu, într-un spectacol, unul dintre dansatori pornește din rândul publicului. Avem și spectacole în care publicul se află pe scenă. Cei care ne văd pot experimenta. Intră, sunt puși pe scaun și în timpul reprezentației sunt mutați de către dansatori. În *The Autopsy Project*, spectacolul pe care îl prezentăm aici, există o distanță între dansatori și public. Cei care ne văd se simt mai confortabil, stau în întuneric în cea mai mare parte a reprezentației. Este o experiență total diferită.

M.T.: *Presupun că și călătorești foarte mult. Te influențează asta în ceea ce faci?*

A.G.: Nu cred că se întâmplă asta în mod conștient. Nu merg în Japonia și spun: acum totul trebuie să aibă legătură cu această țară. Dar călătoresc mult și îmi place această experiență, de a lua contact cu alte culturi, de a vedea alte moduri de lucru, de a vedea reacția unui alt tip de public. Chiar și atunci când călătoresc de plăcere, încerc să iau contact cât mai mult cu acea cultură, cu acea limbă, cu oamenii de acolo și cu modul lor de viață. Încerc să observ diferențele și asemănările dintre mine și ei. Mi se întâmplă foarte des să văd asemănări. Cu cât călătoresc mai mult, cu atât îmi dau mai bine seama că, în linii mari, suntem cu toții la fel.

M.T.: *Abordezi multe forme de dans...*

A.G.: În principiu, abordez fiecare spectacol într-un mod diferit. Mulți coregrafi creează prin intermediul unui limbaj de bază, care este propriul lor limbaj. Și spectacolele mele îmbracă forme postmoderne, însă noi încercăm să creăm un limbaj pentru fiecare parte coregrafică, un limbaj mai mult sau mai puțin unic pentru acea bucată coregrafică. Așa că ne creăm un fel de specificitate a mișcării. De exemplu, am vrut ca *The Autopsy Project* să conțină ideea de putere, de putere în relație cu corpul uman. Așa că am căutat limbajul corporal potrivit pentru asta. Și atunci ne-am gândit la acea tehnică folosită în videoclipurile de pe MTV sau în filmele cu James Bond, în care se aleargă pe străzi, se sare de pe clădiri, se cațără pe pereți. Ne-am antrenat serios pentru asta timp de două luni și am transformat această tehnică într-un fel de limbaj al spectacolului nostru. Experiența aceasta presupune o forță imensă din partea dansatorilor. Au învățat să cadă și cum să sară de la o înălțime de trei metri. Este un limbaj foarte spectaculos.

M.T.: *Cu cine ai lucrat la acest spectacol?*

A.G.: Am lucrat cu o femeie-dramaturg minunată, o americană pe nume Sue Jane Stocker. Ea a creat un dialog între nevoile dramatice ale spectacolului și semnificația lor. Nu-mi place ca totul să se poată citi cu ușurință, cred că trebuie

să alegem ceea ce dorim să spunem. Am descoperit un artist vizual fantastic pe nume Girt van der Velden, care a conceput structurile industriale pe care le folosim. Avem un tânăr compozitor englez pe nume Joseph Hide. Este unul dintre cei mai buni compozitori din Anglia la momentul acesta. Folosește un limbaj foarte puternic, dar și foarte subtil, foarte ciudat.

M.T.: *De ce locuiești în Olanda? Te-a interesat amestecul de culturi de acolo?*

A.G.: Acesta este cu siguranță un aspect interesant al țării. Cred că multiculturalismul este prezent acolo în special în Amsterdam. În alte părți ale țării este altfel. Cred că este un loc foarte potrivit de a face artă. Este o țară deschisă, cei de acolo își doresc lucruri noi. Au fost în general foarte deschiși cu mine, m-au ajutat să-mi creez un loc în care să pot lucra. Ce își poate dori mai mult un artist?

A consemnat
Monica TARĂU

